

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Rådet	
97/C 236/01	Det Europæiske Råds resolution om stabilitets- og vækstpagten (Amsterdam, den 17. juni 1997)	1
97/C 236/02	Det Europæiske Råds resolution om vækst og beskæftigelse (Amsterdam, den 16. juni 1997)	3
97/C 236/03	Det Europæiske Råds resolution om indførelse af en valutakursmekanisme i tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union (Amsterdam, den 16. juni 1997) ...	5
97/C 236/04	Resolution vedtaget af Rådet af 7. juli 1997 om den retlige ramme for indførelsen af euroen	7

I

(Meddelelser)

RÅDET

DET EUROPÆISKE RÅDS RESOLUTION

om stabilitets- og vækstpagten

Amsterdam, den 17. juni 1997

(97/C 236/01)

- I. På mødet i Madrid i december 1995 bekræftede Det Europæiske Råd den afgørende betydning af, at budgetdisciplinen bliver sikret i tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU). Seks måneder senere gentog Det Europæiske Råd i Firenze dette standpunkt, og i december 1996 nåede det i Dublin til enighed om hovedelementerne i stabilitets- og vækstpagten. I tredje fase af ØMU'en skal medlemsstaterne undgå uforholdsmæssigt store offentlige underskud; dette er en klar traktatforpligtelse⁽¹⁾. Det Europæiske Råd understreger betydningen af, at de offentlige finanser forbliver sunde som middel til at styrke forudsætningerne for prisstabilitet og en stærk og bæredygtig vækst, der bidrager til øget beskæftigelse. Det er ligeledes nødvendigt at sikre, at de nationale budgetpolitikker underbygger en stabilitetsorienteret monetær politik. Tilslutning til målsætningen om en sund budgetsaldo tæt på balance eller i overskud vil gøre det muligt for medlemsstaterne at klare normale konjunkturudsving, samtidig med at de holder underskuddet på deres offentlige finanser inden for referenceværdien på 3 % af BNP.
- II. På mødet i Dublin i december 1996 anmodede Det Europæiske Råd om udarbejdelse af en stabilitets- og vækstpagt i overensstemmelse med traktatens principper og procedurer. Denne stabilitets- og vækst-
- pagt ændrer ikke på nogen måde betingelserne for deltagelse i tredje fase af ØMU'en — enten i første gruppe eller senere. Medlemsstaterne vil fortsat være ansvarlige for deres nationale budgetpolitikker inden for traktatens bestemmelser; de træffer de nødvendige foranstaltninger til at opfylde deres forpligtelser i henhold til disse bestemmelser.
- III. Stabilitets- og vækstpagten, der både skal forebygge og imødegå fremkomsten af uforholdsmæssigt store budgetunderskud, består dels af denne resolution, dels af to rådsforordninger, den ene om styrkelse af overvågningen af budgetstillinger samt overvågning og samordning af økonomiske politikker og den anden om fremskyndelse og afklaring af gennemførelsen af proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud.
- IV. Det Europæiske Råd opfordrer højtideligt alle parter, dvs. medlemsstaterne, Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, til at gennemføre traktaten og stabilitets- og vækstpagten strengt og rettidigt. I denne resolution opstilles der klare politiske retningslinjer for de parter, der gennemfører stabilitets- og vækstpagten. Med henblik herpå er Det Europæiske Råd blevet enigt om følgende retningslinjer:

MEDLEMSSTATERNE

⁽¹⁾ I henhold til protokol nr. 11, artikel 5, gælder denne forpligtelse ikke for Det Forenede Kongerige, medmindre det går over til tredje fase; den i artikel 109 E, stk. 4, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab fastsatte forpligtelse til at bestræbe sig på at undgå uforholdsmæssigt store underskud gælder dog fortsat for Det Forenede Kongerige.

1. forpligter sig til at efterleve den mellemfristede målsætning i deres stabilitets- eller konvergensprogrammer om en budgetsaldo tæt på balance eller i overskud og til at foretage de budgetkorrigerende indgreb, de skønner påkrævede for at opfylde målene i disse programmer,

- så snart de råder over information, der indikerer en faktisk eller forventet væsentlig afvigelse fra denne målsætning,
2. opfordres til på eget initiativ at offentliggøre de henstillinger, som Rådet måtte rette til dem i henhold til artikel 103, stk. 4,
 3. forpligter sig til at foretage de budgetkorrigerende indgreb, de skønner påkrævet til opfyldelse af målsætningerne i deres stabilitets- eller konvergensprogrammer, når de varsles i form af en henstilling fra Rådet efter artikel 103, stk. 4,
 4. iværksætter de budgetkorrigerende justeringer, de skønner påkrævet, så snart de råder over information, der angiver, at der er risiko for et uforholdsmæssigt stort underskud,
 5. korrigerer uforholdsmæssigt store underskud så hurtigt som muligt, efter at de er opstået; en sådan korrektion bør være tilendebragt senest i året efter, at et uforholdsmæssigt stort underskud er konstateret, medmindre der foreligger særlige omstændigheder,
 6. opfordres til på eget initiativ at offentliggøre henstillinger, der rettes til dem i henhold til artikel 104 C, stk. 7,
 7. forpligter sig til ikke at påberåbe sig anvendelse af artikel 2, stk. 3, i Rådets forordning om fremskyndelse og afklaring af gennemførelsen af proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, medmindre de er ramt af et alvorligt økonomisk tilbageslag; ved afgørelsen af, om et økonomisk tilbageslag er alvorligt, anvender medlemsstaterne normalt som referencelværdi et fald på årsbasis i BNP i faste priser på mindst 0,75 %.

KOMMISSIONEN

1. udøver sin traktatlige initiativret på en måde, der letter en streng, rettidig og effektiv anvendelse af stabilitets- og vækstpacten,
2. forelægger hurtig de rapporter, udtalelser og henstillinger, der er nødvendige for, at Rådet kan træffe afgørelse i henhold til artikel 103 og 104 C; derved fremmes en effektiv anvendelse af varslingsystemet og en hurtig og streng iværksættelse af proceduren vedrørende uforholdsmæssigt store underskud,
3. forpligter sig til at udarbejde en rapport i henhold til artikel 104 C, stk. 3, så snart der opstår risiko for et uforholdsmæssigt stort underskud,

eller så snart et forventet eller faktisk offentligt underskud overstiger referenceværdien på 3 % af BNP, der udløser proceduren i artikel 104 C, stk. 3,

4. forpligter sig til skriftligt at meddele Rådet begrundelser for sin holdning, hvis den skønner, at et underskud på mere end 3 % af BNP ikke er uforholdsmæssigt stort, og denne opfattelse ikke deles af Det Økonomiske og Finansielle Udvalg,
5. forpligter sig til på Rådets anmodning i henhold til artikel 109 D normalt at udarbejde en henstilling med henblik på Rådets afgørelse af, om der foreligger et uforholdsmæssigt stort underskud som omhandlet i artikel 104 C, stk. 6.

RÅDET

1. har pligt til stramt og rettidigt at gennemføre alle de elementer i stabilitets- og vækstpacten, der henhører under dets kompetence; det træffer de fornødne afgørelser i henhold til artikel 103 og 104 C så hurtigt, det er praktisk muligt,
2. opfordres indtrængende til at betragte fristerne for anvendelse af proceduren vedrørende uforholdsmæssigt store underskud som øvre grænser; når Rådet træffer afgørelse i henhold til artikel 104 C, stk. 7, henstiller det navnlig, at uforholdsmæssigt store underskud korrigeres så hurtigt som muligt, efter at de er opstået, og senest i året efter at de er konstateret, medmindre der foreligger særlige omstændigheder,
3. opfordres til altid at pålægge sanktioner, hvis en deltagende medlemsstat undlader at tage de fornødne skridt til at bringe et uforholdsmæssigt stort underskud ud af verden efter henstilling fra Rådet,
4. opfordres indtrængende til altid at kræve en ikke-rentebærende deponering, når Rådet beslutter at pålægge en deltagende medlemsstat sanktioner i henhold til artikel 104 C, stk. 11,
5. opfordres indtrængende til altid at konvertere en deponering til en bod to år efter beslutningen om at pålægge sanktioner i henhold til artikel 104 C, stk. 11, medmindre det uforholdsmæssigt store underskud efter Rådets opfattelse er blevet korrigeret,
6. opfordres til altid skriftligt at angive årsagerne til, at der ikke skal gribes ind, hvis det på et hvilket som helst tidspunkt under procedurerne i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud eller overvågning af budgetstillinger ikke griber ind på basis af en henstilling fra Kommissionen, og til i sådanne tilfælde at offentliggøre hver enkelt medlemsstats stemmeafgivning.

DET EUROPÆISKE RÅDS RESOLUTION

om vækst og beskæftigelse

Amsterdam, den 16. juni 1997

(97/C 236/02)

DET EUROPÆISKE RÅD,

SOM ERINDRER OM konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Essen, Kommissionens initiativ »En indsats for beskæftigelsen i Europa — en tillidspagt« og Dublin-erklæringen om beskæftigelse,

aktører, herunder nationale, regionale og lokale myndigheder samt arbejdsmarkedets parter, til fuldt ud at påtage sig deres ansvar inden for deres respektive aktivitetsområder.

UDVIKLING AF DEN ØKONOMISKE SØJLE

HAR VEDTAGET FØLGENDE RETNINGSLINJER:

INDLEDNING

1. Det er absolut nødvendigt at give en ny impuls, således at beskæftigelsen til stadighed står øverst på Den Europæiske Unions politiske dagsorden. Den Økonomiske og Monetære Union og stabilitets- og vækstpagten vil være til gavn for det indre marked og fremme et ikke-inflationært makroøkonomisk klima med lav rente og dermed styrke betingelserne for økonomisk vækst og beskæftigelsesmulighederne. Derudover må vi styrke sammenhængen mellem en succesfuld og holdbar økonomisk og monetær union, et velfungerende indre marked og beskæftigelse. I den forbindelse bør det være et prioriteret mål at udvikle en veluddannet, velkvalificeret og smidig arbejdsstyrke og at gøre arbejdsmarkedene i stand til at reagere på økonomiske forandringer. Strukturreformere må have omfattende rækkevidde i modsætning til begrænsede eller lejlighedsvis foranstaltninger, så der bliver en sammenhængende tilgang til det komplekse spørgsmål om incitamenter i forbindelse med jobskabelse og jobsøgning.

De økonomiske politikker og social- og arbejdsmarkedspolitikkerne er indbyrdes forstærkende. De sociale beskyttelsessystemer bør moderniseres, så deres måde at fungere på styrkes, og de dermed bliver i stand til at bidrage til konkurrenceevne, beskæftigelse og vækst, hvorved der skabes et holdbart grundlag for social samhørighed.

Denne strategi danner sammen med stabilitetsbaserede politikker grundlaget for en økonomi, der bygger på principperne om integrering, solidaritet, retfærdighed og et bæredygtigt miljø, og som kommer alle borgere til gode. Økonomisk effektivitet og deltagelse i det sociale fællesskab er indbyrdes supplerende aspekter af det europæiske samfund med større samhørighed, som vi alle stræber efter.

Under hensyn til denne principerklæring opfordrer Det Europæiske Råd alle sociale og økonomiske

2. Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og især artikel 102 A og 103 omhandler snæver samordning af medlemsstaternes økonomiske politikker, jf. traktatens 3 A. Arbejdsløshedsbekæmpelse er stadig primært medlemsstaternes ansvar, men vi bør erkende, at det er nødvendigt både at forbedre effektiviteten og at udvide indholdet af denne samordning og i den forbindelse især sætte fokus på beskæftigelsesfremmende politikker. Det er nødvendigt at tage en række skridt med henblik herpå.
3. De overordnede retningslinjer for de økonomiske politikker skal styrkes og udvikles til et effektivt instrument, der kan sikre en varig konvergens mellem medlemsstaternes økonomiske udvikling. Der skal inden for rammerne af sunde og holdbare makroøkonomiske politikker og på grundlag af en evaluering af den økonomiske situation i Den Europæiske Union og i hver enkelt medlemsstat lægges mere vægt på at forbedre den europæiske konkurrenceevne som en forudsætning for vækst og beskæftigelse, således at der blandt andre mal kan stilles flere beskæftigelsesmuligheder i udsigt for Europas borgere. Der bør i den forbindelse lægges særlig vægt på arbejdsmarkedernes og varemarkedernes effektivitet, teknologisk innovation og de små og mellemstore virksomheders jobskabende potentiale. Der bør også gives fuld opmærksomhed til erhvervsuddannelses- og uddannelsessystemerne, herunder livslang uddannelse, arbejdsincitamenter i skattesystemerne og ydelsesordningerne og nedsættelse af de indirekte lønomkostninger for at øge mulighederne for at blive beskæftiget.
4. Skatteordninger og sociale beskyttelsesordninger bør gøres mere beskæftigelsesvenlige og således forbedre arbejdsmarkedernes funktionsmåde. Det Europæiske Råd understreger vigtigheden af, at medlemsstaterne skaber et skattemæssigt miljø, som stimulerer iværksættelse og jobskabelse. Disse og andre beskæftigel-

sesfremmende politikker vil være en væsentlig del af de overordnede retningslinjer under hensyn til nationale beskæftigelsespolitikker og den bedste praksis, der følger af disse politikker.

5. Rådet opfordres derfor til at tage hensyn til de flerårige beskæftigelsesprogrammer som omhandlet i Essen-proceduren, når det udarbejder de overordnede retningslinjer, så disse i højere grad kommer til at fokusere på beskæftigelse. Rådet kan i medfør af traktatens artikel 103, stk. 4, rette de nødvendige henstillinger til medlemsstaterne.
6. Denne øgede samordning af de økonomiske politikker skal supplere proceduren i det nye traktatafsnit om beskæftigelse, hvori det fastsættes, at der skal oprettes et beskæftigelsesudvalg, som skal arbejde tæt sammen med Udvalget for Økonomisk Politik. Rådet bør søge at give disse bestemmelser øjeblikkelig virkning. I begge procedurer skal Det Europæiske Råd spille sin integrerende og vejledende rolle i overensstemmelse med traktaten.
7. Den Europæiske Union bør supplere medlemsstaternes foranstaltninger ved systematisk at gennemgå alle eksisterende relevante fællesskabspolitikker, herunder transeuropæiske net og forsknings- og udviklingsprogrammer, for at sikre, at de er rettet mod jobskabelse og økonomisk vækst og samtidig overholder de finansielle overslag og den interinstitutionelle aftale.
8. Det Europæiske Råd er blevet enig om en konkret indsats for at gøre størst muligt fremskridt i færdiggørelsen af det indre marked, nemlig at gøre reglerne mere effektive, at tage fat på de vigtigste resterende eksempler på markedsforvridding, at undgå skadelig konkurrence på skatteområdet, at fjerne sektorhindringerne for markedsintegration og at skabe et indre marked, der er til gavn for alle borgere.
9. I henhold til traktatens artikel 198 E har Den Europæiske Investeringsbank til opgave ved anvendelse dels af midler lånt på kapitalmarkedet, dels af egne midler, i Fællesskabets interesse at bidrage til en afbalanceret og gnidningsløs udvikling af det fælles marked. Vi anerkender den vigtige rolle, Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Investeringsfond spiller med hensyn til at skabe beskæftigelse i Europa gennem investeringsmuligheder. Vi opfordrer indtrængende Den Europæiske Investeringsbank til at øge sine aktiviteter på dette område ved at fremme investeringsprojekter, der er i overensstemmelse med sunde bankprincipper og sund bankpraksis, og især:
 - at undersøge muligheden for at indføre en facilitet til finansiering af højteknologiske projekter for små og mellemstore virksomheder i samarbejde med Den Europæiske Investeringsfond, eventuelt under anvendelse af risikovillig kapital med deltagelse af den private banksektor

bejde med Den Europæiske Investeringsfond, eventuelt under anvendelse af risikovillig kapital med deltagelse af den private banksektor

- at undersøge, i hvilket omfang den kan intervenere på områder som uddannelse, sundhed, bymiljø og miljøbeskyttelse
- at øge sine interventioner i forbindelse med store infrastrukturnet ved at undersøge muligheden for at yde meget langfristede lån, primært til de store prioriterede projekter, der blev vedtaget i Essen.

10. Kommissionen opfordres til at fremsætte passende forslag for at sikre, at provenuet fra resterende reserver ved udløbet af traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab i 2002 anvendes til en forskningsfond til sektorer, der er knyttet til kul- og stålindustrien.
11. Denne helhedsstrategi vil maksimere vore bestræbelser på at fremme beskæftigelsen og integrationen i samfundet og bekæmpe arbejdsløsheden. Øget jobskabelse, arbejdstagerbeskyttelse og -sikkerhed vil i den forbindelse gå hånd i hånd med nødvendigheden af at få arbejdsmarkedet til at fungere bedre. Dette bidrager også til en velfungerende økonomisk og monetær union.

FORNYET TILSAGN

12. Det Europæiske Råd opfordrer alle parter, dvs. medlemsstaterne, Rådet og Kommissionen, til aktivt og beslutsomt at gennemføre disse bestemmelser.

De muligheder, arbejdsmarkedets parter får tilbudt i social- og arbejdsmarkedskapitlet, som er blevet integreret i den nye traktat, bør underbygge Rådets arbejde på beskæftigelsesområdet. Det Europæiske Råd henstiller til dialog mellem arbejdsmarkedets parter og fuldstændig anvendelse af den nuværende fællesskabslovgivning om høring af arbejdsmarkedets parter, herunder, hvor det er relevant, som led i omstrukturingsprocesser under hensyntagen til national praksis.

13. Disse politikker vil tilsammen gøre det muligt for medlemsstaterne at benytte sig af den europæiske konstruktions styrke til at samordne deres økonomiske politikker effektivt i Rådet for på den måde at skabe flere arbejdspladser og bane vejen for en vellykket og holdbar tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union i overensstemmelse med traktaten. Det Europæiske Råd anmoder arbejdsmarkedets parter om fuldt ud at leve op til deres ansvar på deres respektive aktivitetsområder.

DET EUROPÆISKE RÅDS RESOLUTION

om indførelse af en valutakursmekanisme i tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union

Amsterdam, den 16. juni 1997

(97/C 236/03)

På grundlag af den enighed, der blev opnået på samlingerne i Firenze og Dublin, har Det Europæiske Råd i dag vedtaget følgende:

DER INDFØRES EN VALUTAKURSMEKANISME, NÅR TREDJE FASE AF DEN ØKONOMISKE OG MONETÆRE UNION INDLEDES DEN 1. JANUAR 1999.

Når tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union indledes, efterfølges det europæiske monetære system af valutakursmekanismen som fastlagt i denne resolution. De operationelle procedurer vil blive fastlagt i en aftale mellem Den Europæiske Centralbank (ECB) og de nationale centralbanker i medlemsstaterne uden for euroområdet.

Valutakursmekanismen relaterer valutaer i medlemsstater uden for euroområdet til euroen. Euroen vil være centrum i den nye mekanisme. Mekanismen vil fungere inden for den fornødne ramme for de stabilitetsorienterede politikker i henhold til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, som Den Økonomiske og Monetære Union er baseret på.

1. PRINCIPPER OG MÅLSÆTNINGER

1.1. Det er en forudsætning for vedvarende valutakursstabilitet, at der til stadighed er konvergens med hensyn til de fundamentale økonomiske forhold. Med henblik herpå skal alle medlemsstater i tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union føre en disciplineret og ansvarlig monetær politik med det sigte at opretholde prisstabilitet. En forsvarlig finans- og strukturpolitik i alle medlemsstater er mindst lige så væsentlig en forudsætning for at opnå vedvarende valutakursstabilitet.

1.2. Stabile økonomiske forhold er en forudsætning for, at enhedsmarkedet kan fungere tilfredsstillende, og at investeringerne, væksten og beskæftigelsen kan øges, og er derfor i alle medlemsstaters interesse. Enhedsmarkedet må ikke bringes i fare som følge af reale valutakursuligevægte eller for store nominelle valutakursfluktuationer mellem euroen og de øvrige EU-valutaer, som ville forstyrre handelsstrømmene mellem medlemsstaterne. Endvidere er hver medlemsstat i henhold til traktatens artikel 109 M forpligtet til at behandle sin valutakurspolitik som et spørgsmål af fælles interesse. Rådets overvågning af medlemsstaternes makroøkonomi-

ske politik skal i henhold til traktatens artikel 103 bl. a. tilrettelægges med henblik på at undgå sådanne valutakursuligevægte eller -fluktuationer.

1.3. Valutakursmekanismen vil bidrage til at sikre, at medlemsstater uden for euroområdet, der deltager i mekanismen, lægger deres politik an på stabilitet, vil skabe konvergens og vil dermed styrke deres bestræbelser på at indføre euroen. Mekanismen vil for disse medlemsstater udgøre et referencegrundlag for gennemførelsen af en forsvarlig økonomisk politik i almindelighed og monetær politik i særdeleshed. Mekanismen vil samtidig også medvirke til at beskytte disse og de medlemsstater, der indfører euroen, mod uberettiget pres på valutakursmarkederne. Valutakursmekanismen vil i sådanne tilfælde kunne bidrage til, at medlemsstater uden for euroområdet, der deltager i mekanismen, når deres valutaer kommer under pres, kan kombinere passende politiktiltag, herunder renteindgreb, med koordineret intervention.

1.4. Mekanismen vil også bidrage til at sikre, at medlemsstater, der tilstræber at indføre euroen efter den 1. januar 1999, behandles på samme måde som de medlemsstater, der fra starten indførte euroen, for så vidt angår overholdelse af konvergenskriterierne.

1.5. Valutakursmekanismen vil fungere, uden at dette berører ECB's og de nationale centralbankers primære målsætning, der går ud på at opretholde prisstabilitet. Det bør sikres, at eventuelle justeringer af centralkurserne foretages så betids, at signifikante valutakursuligevægte undgås.

1.6. Det vil være frivilligt for medlemsstater uden for euroområdet at deltage i valutakursmekanismen. Medlemsstater med dispensation må dog forventes at tiltræde mekanismen. En medlemsstat, der ikke fra starten deltager i valutakursmekanismen, kan deltage på et senere tidspunkt.

1.7. Valutakursmekanismen vil blive baseret på centralkurser i forhold til euroen. Standardudsvingsbåndet vil blive relativt bredt. Gennem en stabilitetsorienteret økonomisk og monetær politik, vil cen-

tralkurserne fortsat være fokus for de medlemsstater uden for euro-området, der deltager i mekanismen.

- 1.8. Der skal endvidere være tilstrækkelig fleksibilitet, således at der især kan ske tilpasning til de forskellige grader, hastigheder og strategier for så vidt angår økonomisk konvergens i de medlemsstater uden for euro-området, der tiltræder mekanismen. Samarbejdet om valutakurspolitikken kan udbygges yderligere, for eksempel ved at tillade snævrere valutakursrelationer mellem euroen og andre valutaer i valutakursmekanismen, hvor og i det omfang sådanne snævrere relationer er hensigtsmæssige i lyset af fremskridt i konvergensudviklingen. Sådanne snævrere valutakursrelationer berører ikke, især ikke hvis det indebærer snævrere udsvingsbånd, fortolkningen af valutakurskriteriet i traktatens artikel 109 J.

2. HOVEDELEMENTER

- 2.1. Der vil blive fastsat en centralkurs over for euroen for valutaerne i hver af de medlemsstater uden for euro-området, der deltager i valutakursmekanismen. Der vil blive fastsat et standardudsvingsbånd på plus/minus 15 % i forhold til centralkurserne. Intervention ved udsvingsgrænserne vil i princippet være automatisk og ubegrænset med meget kortfristet finansiering. ECB og de andre deltagers centralbanker kan dog suspendere intervention, hvis intervention er i modstrid med deres primære målsætning. De skal, når de træffer beslutning herom, tage skyldigt hensyn til alle relevante faktorer, herunder især til nødvendigheden af, at der opretholdes prisstabilitet, og at valutakursmekanismen fungerer på troværdig vis.
- 2.2. Således som det fremgår af den aftale om de operationelle procedurer for valutakursmekanismen, der forventes indgået mellem ECB og de nationale centralbanker, vil fleksibel anvendelse af rentesatser være en vigtig funktion ved mekanismen, og der vil være mulighed for at foretage koordineret intervention mellem udsvingsgrænserne.
- 2.3. Beslutningerne om centralkurserne og standardudsvingsbåndet træffes ved fælles overenskomst mel-

lem ministrene fra euro-område-medlemsstaterne, ECB og ministrene og centralbankcheferne fra de medlemsstater uden for euro-området, der deltager i den nye mekanisme, efter en fælles procedure, som Europa-Kommissionen deltager i, og efter høring af Det Økonomiske og Finansielle Udvalg. Ministrene og centralbankcheferne fra de medlemsstater, der ikke deltager i valutakursmekanismen, deltager i proceduren, men har ikke stemmeret. Alle parter i den fælles overenskomst, herunder ECB, har ret til at indlede en fortrolig procedure med henblik på eventuel ændring af centralkurserne.

- 2.4. Der kan i hvert enkelt tilfælde efter anmodning fra en medlemsstat uden for euro-området fastlægges formelt aftalte udsvingsbånd, der er snævrere end standardudsvingsbåndet, og som i princippet understøttes af automatisk intervention og finansiering. En sådan beslutning om at indsnævre båndet vil blive truffet af ministrene fra euro-område-medlemsstater, ECB og ministeren og centralbankchefen fra den pågældende medlemsstat uden for euro-området efter en fælles procedure, som Europa-Kommissionen deltager i, og efter høring af Det Økonomiske og Finansielle Udvalg. Ministre og centralbankchefer fra de øvrige medlemsstater deltager i proceduren, men har ikke stemmeret.
- 2.5. Standardudsvingsbåndet og de snævrere udsvingsbånd berører ikke fortolkningen af tredje led i traktatens artikel 109 J, stk. 1.
- 2.6. De nærmere bestemmelser om den meget kortfristede finansieringsmekanisme vil blive fastsat i overenskomsten mellem ECB og de nationale centralbanker, stort set på basis af de nuværende ordninger. Det Europæiske Monetære Institut (EMI) har udarbejdet et udkast til en aftale om bl. a. de operationelle procedurer, der følger af nærværende resolution. EMI vil forelægge udkastet for ECB og centralbankerne i medlemsstaterne uden for euro-området på datoen for oprettelsen af ECB.

RESOLUTION VEDTAGET AF RÅDET

af 7. juli 1997

om den retlige ramme for indførelsen af euroen

(97/C 236/04)

RÅDET —

som tager følgende i betragtning:

Rådet vedtog den 17. juni 1997 Rådets forordning (EF) nr. 1103/97 om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen (EFT nr. L 162 af 19. 6. 1997) på grundlag af traktatens artikel 235 og af hensyn til den retlige sikkerhed for at fastsætte bestemmelser om de presserende aspekter af den retlige ramme for indførelsen af euroen;

Rådet godkendte den 7. juli 1997 et udkast til rådsforordning om indførelse af euroen, jf. bilaget, hvori der fastsættes bestemmelser om de andre relevante aspekter ved indførelsen af euroen; denne forordning vil blive vedtaget på grundlag af traktatens artikel 109 L, stk. 4, umiddelbart efter at der så tidligt som muligt i 1998 er truffet afgørelse om, hvilke medlemsstater der indfører euroen, og bliver derefter juridisk bindende;

Ovennævnte tekster udgør tilsammen den retlige ramme for indførelsen af euroen; Det Europæiske Råd i Amsterdam besluttede den 17. juni 1997, at denne fuldstændige retlige ramme skal offentliggøres af åbenhedshensyn

— BESLUTTER AT OFFENTLIGGØRE DENNE RESOLUTION I *DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS TIDENDE* TIL ORIENTERING.

BILAG

Udkast til

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 0000/97

af ...

om indførelse af euroen

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 109 L, stk. 4, tredje punktum,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Denne forordning fastsætter pengelovgivningsbestemmelser for de medlemsstater, der har vedtaget at indføre euroen; der er allerede blevet fastsat bestemmelser om kontinuitet i aftaler, udskiftning af henvisninger til ecuen i retlige instrumenter med henvisninger til euroen og afrunding i Rådets forordning (EF) nr. 1103/97 af 17. juni 1997 om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen ⁽⁴⁾; indførelsen af euroen vedrører alle borgers daglige transaktioner i de deltagende medlemsstater; for at sikre navnlig forbrugerne en afbalanceret overgang bør man også undersøge andre foranstaltninger end foranstaltningerne i nærværende forordning og i forordning (EF) nr. 1103/97;

(2) på Det Europæiske Råds møde den 15. og 16. december 1995 i Madrid blev det besluttet, at betegnelsen »ecu«, der i traktaten benyttes til at henvise til den europæiske valutaenhed, er en generisk betegnelse; de femten medlemsstaters regeringer besluttede, at denne afgørelse er den godkendte og endelige fortolkning af de relevante bestemmelser i traktaten; navnet på den fælles europæiske valuta skal være »euro«; euroen vil som valuta for de deltagende medlemsstater blive opdelt i et hundrede underenheder med navnet »cent«; definitio-

nen af navnet »cent« forhindrer ikke brug af varianter af denne betegnelse i almindelig brug i medlemsstaterne; Det Europæiske Råd var desuden af den opfattelse, at navnet på den fælles valuta skal være det samme på alle Den Europæiske Unions officielle sprog, idet der dog tages hensyn til de forskellige alfabeter;

(3) Rådet træffer efter traktatens artikel 109 L, stk. 4, tredje punktum, ud over fastlæggelsen af omregningskurserne, de foranstaltninger, som er nødvendige for en hurtig indførelse af euroen;

(4) i alle tilfælde, hvor en medlemsstat i medfør af traktatens artikel 109 K, stk. 2, bliver en deltagende medlemsstat, træffer Rådet i henhold til traktatens artikel 109 L, stk. 5, de andre foranstaltninger, som er nødvendige for en hurtig indførelse af euroen som fælles valuta i den pågældende medlemsstat;

(5) i henhold til traktatens artikel 109 L, stk. 4, første punktum, vedtager Rådet på datoen for indledningen af tredje fase de omregningskurser, til hvilke de deltagende medlemsstaters valutaer fastlåses uigenkaldeligt, og til hvilken uigenkaldeligt fastlåst kurs euroen træder i stedet for disse valutaer;

(6) eftersom der hverken er nogen kursrisiko mellem euroenheden og de nationale valutaenheder eller mellem de nationale valutaenheder indbyrdes, bør lovbestemmelserne fortolkes i lyset heraf;

(7) udtrykket »aftale«, der anvendes ved definitionen af retlige instrumenter, skal anses for at omfatte alle typer aftaler, uanset hvordan de er indgået;

(8) for at forberede en problemfri overgang til euroen er det nødvendigt med en overgangsperiode mellem erstatningen af de deltagende medlemsstaters valutaer med euroen og indførelsen af europengesedler og -mønter; i denne periode vil de nationale valu-

⁽¹⁾ EFT nr. C 369 af 7. 12. 1996, s. 10.

⁽²⁾ Udtalelse afgivet den ... (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

⁽³⁾ Udtalelse afgivet den ... (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

⁽⁴⁾ EFT nr. L 162 af 19. 6. 1997, s. 1.

- taenheder være defineret som underopdelinger af euroen; der etableres derved retlig ækvivalens mellem euroenheden og de nationale valutaenheder;
- (9) i henhold til traktatens artikel 109 G og forordning (EF) nr. 1103/97 afløser euroen ecu'en fra den 1. januar 1999 som EF-institutionernes regningsenhed; euroen skal også være regningsenheden for Den Europæiske Centralbank (ECB) og de deltagende medlemsstats centralbanker; i overensstemmelse med Madrid-konklusionerne gennemfører Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) den monetære politik i euroenheden; dette forhindrer ikke de nationale centralbanker i at føre konti i deres nationale valutaenhed i løbet af overgangsperioden, især for deres medarbejdere og den offentlige administration;
- (10) alle deltagende medlemsstater kan tillade, at euroenheden anvendes i fuldt omfang på deres område i overgangsperioden;
- (11) i løbet af overgangsperioden kan der gyldigt udfærdiges aftaler, nationale love og andre retlige instrumenter i euroenheden eller den nationale valutaenhed; i denne periode berører denne forordning ikke gyldigheden af henvisninger til en national valuta i et retligt instrument;
- (12) medmindre andet aftales, skal de økonomiske agenter respektere valutaangivelsen i et retligt instrument i forbindelse med alle handlinger, der skal udføres i henhold til det pågældende instrument;
- (13) euroenheden og de nationale valutaenheder bliver enheder af samme valuta; det bør også sikres, at betalinger i en deltagende medlemsstat ved kreditering af en konto kan ske enten i euroenheden eller i den respektive nationale valutaenhed; bestemmelser om betalinger ved kreditering af en konto bør også gælde for grænseoverskridende betalinger, der er denomineret i euroenheden eller i den nationale valutaenhed, som kreditors konto står i; for at sikre at betalingssystemerne kan fungere efter hensigten, er det nødvendigt at indføre bestemmelser om kreditering af konti ved betalingsmidler, der krediteres via disse systemer; bestemmelser om betalinger ved kreditering af en konto må ikke medføre, at finansielle formidlere er nødt til at tilbyde enten andre betalingsfaciliteter eller produkter, der denomineres i en bestemt euroenhed; bestemmelserne om betaling ved kreditering af en konto forhindrer ikke finansielle formidlere i at koordinere indførelsen af betalingsfaciliteter denomineret i euroenheden, der bygger på en fælles teknisk infrastruktur i overgangsperioden;
- (14) i overensstemmelse med Det Europæiske Råds konklusioner fra mødet i Madrid udsteder de deltagende medlemsstater nye omsættelige offentlige gældsbeviser i euroen fra den 1. januar 1999; det vil være ønskeligt, at gældsudstedere får mulighed for at redenominere udestående gæld til euroenheden; redenomineringsbestemmelserne skal udformes således, at de også kan anvendes ved retter i tredjelande; udstederne skal have mulighed for at redenominere udestående gæld, der er denomineret i en medlemsstats nationale valutaenhed, når denne medlemsstat har redenomineret en del af eller hele sin offentlige sektors udestående gæld; disse bestemmelser vedrører ikke indførelsen af supplerende foranstaltninger til ændring af vilkårene for udstående gæld, f. eks. med henblik på at ændre den udestående gælds nominelle pålydende, idet dette reguleres i henhold til den nationale lovgivning på området; det vil være ønskeligt, at medlemsstaterne kan træffe passende foranstaltninger til at ændre regningsenheden i de operationelle procedurer for de organiserede markeder;
- (15) det kan også blive nødvendigt med yderligere tiltag på fællesskabsniveau for at kaste lys over, hvilke konsekvenser indførelsen af euroen får på anvendelsen af gældende fællesskabsbestemmelser, især for så vidt angår netting, modregning og teknikker med tilsvarende virkning;
- (16) krav om anvendelse af euroenheden kan kun gennemføres på grundlag af fællesskabslovgivning; i transaktioner med den offentlige sektor kan de deltagende medlemsstater tillade brug af euroenheden; i overensstemmelse med det referencescenario, som Det Europæiske Råd fastlagde på mødet i Madrid, vil den fællesskabslovgivning, der lægger tidsrammen for den almindelige brug af euroenheden, formentlig indrømme den enkelte medlemsstat en vis fleksibilitet;
- (17) i henhold til traktatens artikel 105 A kan Rådet vedtage foranstaltninger med henblik på at harmonisere den pålydende værdi og de tekniske specifikationer for alle mønter;
- (18) pengesedler og mønter skal beskyttes på passende vis mod forfalskning;

- (19) pengesedler og mønter denomineret i de nationale valutaenheder mister deres status som lovligt betalingsmiddel senest seks måneder efter overgangsperiodens udløb; begrænsninger i betalinger med sedler og mønter, som medlemsstaterne har indført af offentlige hensyn, er ikke uforenelige med eurosedlers og -mønters status som lovligt betalingsmiddel, hvis der findes andre lovlige midler til betaling af pengegæld;
- (20) fra og med overgangsperiodens udløb skal henvisninger i retlige instrumenter, der foreligger ved overgangsperiodens udløb, læses som henvisninger til euroenheden efter de respektive omregningskurser; en fysisk redenominering af de eksisterende retlige instrumenter er derfor ikke nødvendig til dette formål; afrundingsreglerne i forordning (EF) nr. 1103/97 gælder også for de omvekslinger, der skal foretages ved overgangsperiodens udløb eller efter overgangsperioden; af tydelighedshensyn kan det være ønskeligt, at den fysiske redenominering sker så hurtigt som muligt;
- (21) i punkt 2 i protokol nr. 11 om visse bestemmelser vedrørende Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland hedder det bl. a., at protokollens punkt 5 finder anvendelse, hvis Det Forenede Kongerige meddeler Rådet, at det ikke agter at gå over til tredje fase; den 16. oktober 1996 meddelte Det Forenede Kongerige Rådet, at det ikke agter at gå over til tredje fase; i punkt 5 hedder det, at bl. a. traktatens artikel 109 L, stk. 4, ikke finder anvendelse på Det Forenede Kongerige;
- (22) med henvisning til punkt 1 i protokol nr. 12 om visse bestemmelser vedrørende Danmark har Danmark, som led i Edinburgh-afgørelsen af 12. december 1992, meddelt, at det ikke vil deltage i tredje fase; i henhold til punkt 2 i nævnte protokol vil alle artikler og bestemmelser i traktaten og ESCB-statutten, hvor der henvises til en dispensation, derfor gælde for Danmark;
- (23) i overensstemmelse med traktatens artikel 109 L, stk. 4, vil den fælles valuta kun blive indført i de medlemsstater, der ikke har nogen dispensation;
- (24) denne forordning skal derfor finde anvendelse i henhold til traktatens artikel 189, jf. dog protokol nr. 11 og 12 og artikel 109 K, stk. 1 —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

DEL I

DEFINITIONER

Artikel 1

I denne forordning forstås ved:

- »deltagende medlemsstater« (landene A, B ...)
- »retlige instrumenter« lovbestemmelser, administrative retsakter, retsafgørelser, aftaler, ensidige retshandlinger, betalingsmidler bortset fra pengesedler og mønter samt andre retligt bindende instrumenter
- »omregningskurser« de uigenkaldeligt fastlåste omregningskurser, som Rådet vedtager for hver af de deltagende medlemsstaters valuta i henhold til traktatens artikel 109 L, stk. 4, første punktum
- »euroenhed« den valutaenhed, der er omhandlet i artikel 2, andet punktum
- »nationale valutaenheder« enhederne af de deltagende medlemsstaters valutaer, således som disse enheder er defineret dagen før indledningen af tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union
- »overgangsperiode« det tidsrum, der begynder den 1. januar 1999 og slutter den 31. december 2001
- »redenominere« ændre den enhed, som den udestående gælds størrelse er opført i, fra en national valutaenhed til euroenheden, som defineret i artikel 2, men uden at der som følge af redenomineringen ændres andet i gældens øvrige vilkår, idet dette reguleres i henhold til den nationale lovgivning på området.

DEL II

ERSTATNING AF DE DELTAGENDE MEDLEMSSTATERS VALUTAER MED EUROEN

Artikel 2

Fra den 1. januar 1999 skal valutaen for de deltagende medlemsstater være euroen. Valutaenheden skal være én euro. Én euro opdeles i et hundrede cent.

Artikel 3

De deltagende medlemsstaters valutaer erstattes med euroen til omregningskurserne.

Artikel 4

Euroen skal være regningsenheden for Den Europæiske Centralbank (ECB) og de deltagende medlemsstaters centralbanker.

DEL III

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 5

Artikel 6, 7, 8 og 9 finder anvendelse i overgangsperioden.

Artikel 6

1. Euroen opdeles tillige i de nationale valutaenheder efter omregningskurserne. Underopdelinger heraf skal bevares. Med forbehold af bestemmelserne i denne forordning finder pengelovgivningen i de deltagende medlemsstater fortsat anvendelse.

2. Såfremt der i et retligt instrument henvises til en national valutaenhed, skal denne henvisning have samme gyldighed, som hvis der var henvist til euroenheden efter de gældende omregningskurser.

Artikel 7

Erstatningen af de deltagende medlemsstaters valutaer med euroen har ikke i sig selv den virkning at ændre valutaangivelsen i retlige instrumenter, der foreligger på den dato, hvor erstatningen finder sted.

Artikel 8

1. Handlinger, der skal udføres i henhold til retlige instrumenter, der foreskriver brug af, eller som er denomineret i en national valutaenhed, skal udføres i den pågældende nationale valutaenhed. Handlinger, der skal udføres i henhold til retlige instrumenter, der foreskriver brug af, eller som er denomineret i euroenheden, skal udføres i denne enhed.

2. Bestemmelserne i stk. 1 gælder, medmindre andet aftales mellem parterne.

3. Uanset stk. 1 kan et beløb, der enten er denomineret i euroenheden eller i den nationale valutaenhed i en given deltagende medlemsstat, og som skal betales inden for denne medlemsstat ved kreditering af kreditors konto, enten betales af debitor i euroenheden eller i den pågældende nationale valutaenhed. Beløbet skal krediteres kreditors konto i hans kontos denominering, idet en eventuel omveksling skal ske til omregningskurserne.

4. Uanset stk. 1 kan hver enkelt deltagende medlemsstat træffe foranstaltninger, som kan være nødvendige, for

— at medlemsstatens offentlige sektors udestående gæld som defineret i det europæiske nationalregnskabssystem, der er denomineret i den nationale valutaenhed og udstedt i henhold til medlemsstatens nationale lovgivning, kan redenomineres til euroenheden. Hvis en medlemsstat træffer en sådan foranstaltning, kan udstedere redenominere gæld denomineret i den pågældende medlemsstats valutaenhed til euroenheden, medmindre en sådan redenominering udtrykkelig er udelukket i kontrakten; denne bestemmelse finder anvendelse på den offentlige sektors gæld samt på obligationer og andre former for gældsinstrumenter, der kan omsættes på kapitalmarkeder, og på penge-markedsinstrumenter fra andre udstedere

— at gøre det muligt at omlægge regningsenheden for deres operationelle procedurer fra en national valutaenhed til euroenheden for:

a) markeder for reguleret omveksling, clearing og afregning af instrumenter som nævnt i afsnit B i bilaget til Rådets direktiv 93/22/EØF af 10. maj 1993 om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer ⁽¹⁾ og af råvarer, og

b) systemer for reguleret omveksling, clearing og afregning.

5. Andre bestemmelser end bestemmelserne i stk. 4, der forpligter til brug af euroenheden, må kun vedtages af de deltagende medlemsstater i henhold til tidsramme, der er fastsat i EF-lovgivningen.

6. Deltagende medlemsstaters nationale lovbestemmelser, der tillader eller pålægger netting, modregning eller teknikker med tilsvarende virkning, skal gælde for pengeforpligtelser, uanset hvilken valuta de er denomineret i, hvis denomineringen er i euroenheden eller en national valutaenhed, idet en eventuel omveksling skal ske til omregningskurserne.

Artikel 9

Pengesedler og mønter denomineret i en national valutaenhed skal bevare deres status som lovlige betalingsmidler inden for deres territoriale grænser pr. dagen før denne forordnings ikrafttræden.

⁽¹⁾ EFT nr. L 141 af 11. 6. 1993, s. 27. Direktivet er ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF (EFT nr. L 168 af 18. 7. 1995, s. 7).

DEL IV

EUROPENGESEDLER OG -MØNTER

Artikel 10

Den ... (*) sætter ECB og de deltagende medlemsstaters centralbanker pengesedler denomineret i euro i omløb. Med forbehold af artikel 15 er disse pengesedler denomineret i euro de eneste pengesedler, der har status som lovligt betalingsmiddel i alle disse medlemsstater.

Artikel 11

Den ... (*) udsteder de deltagende medlemsstater mønter denomineret i euro eller cent, om opfylder den pålydende værdi og de tekniske specifikationer, som Rådet måtte fastsætte i henhold til traktatens artikel 105 A, stk. 2, andet punktum. Med forbehold af artikel 15 er disse mønter de eneste mønter, der har status som lovligt betalingsmiddel i alle disse medlemsstater. Ingen bortset fra den udstedende myndighed og personer, der er særligt udpegede i den nationale lovgivning i den udstedende medlemsstat, har pligt til i én betaling at modtage mere end 50 mønter.

Artikel 12

De deltagende medlemsstater skal fastsætte passende sanktioner mod efterligning og forfalskning af europengesedler og -mønter.

DEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 13

Artikel 14, 15 og 16 finder anvendelse fra overgangsperiodens udløb.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat i overensstemmelse med traktaten, jf. dog protokol nr. 11 og 12 samt artikel 109 K, stk. 1.

Udfærdiget i Bruxelles, den ...

Artikel 14

Såfremt der i retlige instrumenter, der foreligger ved overgangsperiodens udløb, henvises til de nationale valutaenheder, skal disse henvisninger læses som henvisninger til euroenheden i henhold til de respektive omregningskurser. De afrundingsregler, der er fastsat i forordning (EF) nr. 1103/97, finder anvendelse.

Artikel 15

1. Pengesedler og mønter denomineret i en national valutaenhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, skal vedblive at være lovlige betalingsmidler inden for deres respektive territoriale grænser i højst seks måneder efter overgangsperiodens udløb; denne frist kan nedsættes ved en national lov.

2. De deltagende medlemsstater kan i op til seks måneder efter overgangsperiodens udløb fastsætte regler for anvendelse af pengesedler og mønter denomineret i deres nationale valutaenhed, jf. artikel 6, stk. 1, og træffe enhver nødvendig foranstaltning med henblik på at lette tilbagetrækningen heraf.

Artikel 16

I overensstemmelse med gældende love eller praksis i de deltagende medlemsstater skal de respektive udstedere af pengesedler og mønter vedblive at veksle de pengesedler og mønter, de tidligere har udstedt, til euro til omregningskursen.

DEL VI

IKRAFTTRÆDEN

Artikel 17

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 1999.

På Rådets vegne

...

Formand

(*) Denne dato fastsættes i overensstemmelse med Madrid-scenariet, når denne forordning vedtages.